

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Szegedi Ítéltábla dr. Papp Csaba ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek - dr. Pakai András ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos I. r. és a személyesen eljáró **II.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos II. r. és **III.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos III. r. alperesek ellen közös tulajdon megszüntetése és egyéb iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2008. április 23. napján kelt 13.P.21.812/2006/37. számú ítélete ellen a felperes 39. és az I. r. alperes 38. szám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy a ... helység ... hrsz. alatt nyilvántartott **cím1** alatti lakásingatlan legkisebb árverési árát 14.750.000.- (Tizennégymillió-hétszázötvenezer) Ft-ban állapítja meg. Az árverési árból 191.330.- (Egyszázkilencvenegyezer-háromszázharminc) Ft az I. r. alperest illeti meg, az ezen összeg, valamint az árverési értékesítéssel felmerülő költségek levonása után fennmaradó árverési ár pedig $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban illeti meg a felperest és az I. r. alperest.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy az árverés sikere esetén az árveréstől számított 30 napon belül hozzátartozóival együtt költözzön ki az ingatlanból és azt az ingóságaitól kiürített állapotban adja át a végrehajtónak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárással kapcsolatos költségeiket a peres felek maguk viselik.

A felperes és az I. r. alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 497.500.- (Négyszázkilencvenhétezer-ötszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS :

A felperes és az I. r. alperes házastársak voltak. Házasságukból 1988. december 3. napján ... (III. r. alperes) és 1990. február 3. napján ... nevű gyermekeik születtek. A felperes és az I. r. alperes a 2000. június 21. napján kelt adásvételi szerződéssel - az abban feltüntetett 7, 3 millió forinttól eltérően - 8 millió forint vételár ellenében megvásárolták a **perbeli**, 89 m² alapterületű társasházi lakásingatlant az alapító okirat szerint hozzátartozó közös helyiségekkel és tulajdoni hányaddal együtt. A tulajdonjoguk az ingatlan-nyilvántartásba $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban került bejegyzésre. A vételárat részben a korábbi közös lakásuk eladásából befolyt összegből, részben pedig a ... Takarékszövetkezettől felvett kölcsönösszegből egyenlítették ki.

A felek a lakással együtt megszerezték - a jelenleg is rendezetlen tulajdoni állapotú - az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint már megszűnt ... Garázs- és Lakásfenntartó Szövetkezet tulajdonában lévő 67. számú garázs használati jogát. A felperes és az I. r. alperes az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg kifizették az eladóknak a garázs építésével addig felmerült költségeket - amelyet a 8.000.000.-Ft magában foglalt -, s a garázsszövetkezetnél bejelentették, hogy amennyiben a tulajdoni viszonyok rendezésre kerülnek, úgy az ingatlan-nyilvántartásba a felperes és az I. r. alperes tulajdonaként kérik bejegyezni a gépkocsi-tárolót. Erről azonban írásbeli megállapodás nem készült.

A 2006. január 20. napján kelt megállapodással a II. r. (korábban III. r.) alperes a garázsszövetkezeti tagságából származó összes jogáról a III. r. alperes javára lemondott, és hozzájárult, hogy a garázs tulajdonjoga a tulajdonviszonyok rendezését követően a III. r. alperes javára kerüljön bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba.

A felperes és az I. r. alperes házasságát a Szegedi Városi Bíróság 9.P.22.290/2005/3. számú ítéletével felbontotta. A feleknek a bíróság 3. sorszámú végzésével jóváhagyott egyezsége alapján a közös kiskorú gyermekek az I. r. alperesnél kerültek elhelyezésre, az utolsó közös lakásként szolgáló perbeli ingatlan használat pedig megosztották. Utóbb a felperes a használati jogot átengedte a közös kiskorú gyermekeknek.

Pf.II.20.338/2008/3. szám

A felperes és az I. r. alperes életközössége 2003. augusztusában szakadt meg. Ezen időpontig a lakásvásárlásra felvett hitelből közösen 554.810.-Ft-ot teljesítettek, majd az I. r. alperes 2003. szeptemberétől 2008. január 22. napjáig 762.428.-Ft-ot törlesztett, a

felperes pedig 2008. január 22. napján kiegyenlítette a még fennálló 379.769.-Ft tartozást.

Az ingatlan forgalmi értéke tehermentes beköltözhető állapotban 14,5-15 millió, lakottan 7.250.000-7.500.000.-Ft -ban állapítható meg. A garázs használati joga a lakás forgalmi értékét 500.000-600.000.-Ft-tal emeli.

A lakásban jelenleg az I. r. alperes és a peres eljárás során nagykorúvá vált, felperessel közös gyermekei laknak.

A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság szüntesse meg a perbeli ingatlanon az I. r. alperessel fennálló közös tulajdont árverési értékesítés útján. A II. r. alperesi pénzintézetet ennek türéseire kérte kötelezni, majd a per során a vele szemben előterjesztett keresetétől - tekintve, hogy a hiteltartozás kiegyenlítése folytán a javára bejegyzett jelzálogjog törlésre került - elállt. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy a ... Garázs- és Lakásfenntartó Szövetkezet által épített, ... szám alatt nyilvántartott garázs tulajdonjogát az I. r. alperessel közösen megvásárolták, ezért az házastársi közös vagyonnak minősül. Ennek megfelelően az ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetősége őt illeti meg. E kérelme indoklásaként előadta, hogy a garázs ellenértékét közös vagyonból egyenlítették ki a felperessel, tulajdonjoguk azonban a tulajdoni viszonyok rendezetlensége miatt nem kerülhet bejegyzésre. Ugyanakkor az I. r. alperes, mint törvényes képviselő közreműködésével a házasság felbontását követően létrejött megállapodással a III. r. (eredetileg IV. r., jelenleg III. r.) alperes kiskorú gyermekük, a II. r. alperesre átruházta a szövetkezeti tagságból eredő jogait, így a garázst jelenleg az ő nevén tartják nyilván. Mindezen körülmények arra utalnak, hogy az I. r. alperes mindent megtesz annak érdekében, hogy a közösen szerzett garázsingatlan kikerüljön a közös vagyon köréből. Érdekeinek megóvása érdekében indokolt a megállapítási kereset teljesítése.

Az I. r. alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Eredeti védekezése szerint a felperes a közös tulajdon megszüntetése iránti igényét - a kiskorú gyermekek érdekeit szem előtt tartva - alkalmatlan időben terjesztette elő. A gyermekek nagykorúvá válását követően a kereset teljesítését azért ellenezte, mert álláspontja szerint a perbeli ingatlan lakottan történő árverési értékesítése eleve kilátástalan, a gyermekekkel való kiköltözést pedig nem vállalta. A megállapítási kereset kapcsán arra hivatkozott, hogy annak feltételei nem állnak fenn, mert a felperes keresete valójában anyagi jogi kereset, hiszen tulajdonjoga megállapítását kéri. Hangsúlyozta továbbá, hogy a lakás megvásárlásakor a garázsra nem készült az eladókkal írásbeli megállapodás.

A II. és a III. r. alperes a megállapítási kereset kapcsán érdemi nyilatkozatot nem tettek.

- 4 -

Az elsőfokú bíróság ítéletével elrendelte a felperes és az I. r. alperes $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonában lévő **perbeli** ingatlanon fennálló közös tulajdon árverés útján történő megszüntetését. A legkisebb árverési vételárát 7.000.000.-Ft-ban határozta meg. Kimondta, hogy az a felperest és az I. r. alperest a felmerülő költségek levonását követően egyenlő arányban illeti meg. Kötelezte a felperest az I. r. alperes javára a vételár felosztásával egyidejűleg 382.659.-Ft megfizetésére. Az ezt meghaladó keresetet

elutasította. Megállapította, hogy a felperes és az I. r. alperes költségmentessége folytán le nem rótt 471.000.-Ft illetéket és 62.150.-Ft szakértői költséget az állam viseli. Kötelezte az I. r. alperest 350.000.-Ft perköltség megfizetésére. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként - az I. r. alperes azon előadása kapcsán, mely szerint az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől eltérően a tulajdoni hányada 9/16-od - megállapította, hogy az ingatlan a felperes és az I. r. alperes $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonát képezi. A közös tulajdon megszüntetésére irányuló kereseti kérelem teljesítését nem találta elutasíthatónak az I. r. alperes által felhozott indokok alapján. Kifejtette, az I. r. alperes alkalmatlan időre történő hivatkozása a gyermekek per alatt történő nagykorúvá válásával oka fogyottá vált. A nagykorú gyermekek lakáshasználati joga pedig a közös tulajdon megszüntetése tekintetében irreleváns. Egyéb olyan indokot sem talált megállapíthatónak, amely akadályozná a tulajdonközösség megszüntetését. Önmagában pedig az a körülmény, hogy az I. r. alperes sem a felperesi tulajdoni hányad magához váltását, sem pedig az árverés esetére a kiköltözést nem vállalta, nem akadályozhatja a közös tulajdon megszüntetését. Tekintve, hogy a perbeli esetben a közös tulajdon megszüntetésének a Ptk. 148. § (1) és (2) bekezdésében írt módja közül egyik sem alkalmazható, a felperes módosított kereseti kérelmének megfelelően a Ptk. 148. § (3) bekezdése alapján elrendelte az ingatlan árverési értékesítését. A legkisebb árverési vételárként a perben beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői vélemény figyelembevételével az ingatlan lakott forgalmi értékét vette alapul. Úgy értékelte, hogy a lakás szakértő által megállapított forgalmi értéke magában foglalja a garázs használati jogából fakadó értéknövekedést is. Álláspontja szerint azonban a garázs rendezetlen tulajdoni helyzete folytán a használati jog értéknövelő jellege nem vehető figyelembe, ezért annak értékét levonta a szakértő által megállapított forgalmi értékből, és a legkisebb vételárat 7.000.000.-Ft-ban határozta meg, amelynek felosztásáról a felperes és az I. r. alperes tulajdoni hányadának arányában rendelkezett.

Alaptalannak ítélte a felperes megállapítás iránt előterjesztett kereseti kérelmét. Tényként állapította meg, hogy a felperes és az I. r. alperes az eladóknak, azaz a II. r. alperesnek és házastársának az általuk a garázsra fordított összeget megfizették, akik ennek ellenében a garázs használati jogát átengedték. Tekintettel azonban arra, hogy az erre vonatkozó megállapodás írásba foglalásra nem került, az a Ptk. 365. § (3) bekezdésében írtak alapján semmis. Utalt e mellett arra is, hogy a megállapodás létrejöttékor az eladók sem voltak az ingatlannak tulajdonosai, így annak tulajdonjogát érvényesen nem ruházhatták át. Érvénytelen szerződés alapján pedig a bíróság nem állapíthatja meg, hogy a garázs a felperes és az I. r. alperes közös vagyonának része és annak $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetősége a felperest illeti meg. Rámutatott továbbá, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének feltételei sem

Pf.II.20.338/2008/3. szám

állnak fenn, hiszen a tulajdonjog átruházása kapcsán - amennyiben a szerződés érvényesen létrejött volna -, a felperes tulajdonjoga bejegyzése iránt is terjeszthetne elő keresetet. A túlnyomó részben pervesztes I. r. alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a/ pontja alapján megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes és az I. r. alperes I fellebbezett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával kérte a legkisebb árverési vételár 10.000.000.-Ft-ban történő meghatározását, az I. r. alperesnek fizetendő összeg 191.330.-Ft-ra való leszállítását, továbbá a megállapítási keresetnek helytadva annak megállapítását, hogy a perbeli garázsingatlan a házastársi közös vagyon részét képezi és a tulajdonviszonyok rendezése esetére az $\frac{1}{2}$ részben az ő tulajdona. Hangsúlyozta, az elsőfokú eljárásban bizonyítást nyert, hogy a garázs használati jogához az I. r. alperessel közös vagyonuk terhére megfizetett ellenérték folytán jutottak. Érvélése szerint a megállapítási kereset nyújtotta jogvédelem indokoltsága fennáll, amit igazol az a tény, miszerint a garázsról anélkül történt rendelkezés a 2006. évben keletkezett megállapodással, hogy arról ő tudomással bírt volna. A kereset teljesítésének hiányában a garázs tulajdonjogi viszonyainak rendezése esetén nem lesz abban a helyzetben, hogy házastársi közös vagyoni igényét az I. r. alperessel szemben érvényesíthesse. Hangsúlyozta, hogy marasztalási kereset előterjesztésére nincs lehetősége, mivel az ingatlan-nyilvántartásban a perbeli garázs tulajdonosaként egy már jogutód nélkül megszűnt cég van bejegyezve.

Az I. r. alperes részére fizetendő marasztalási összeget illetően elsődlegesen a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján kijavítási kérelmet terjesztett elő és csupán másodlagosan tekintette azt fellebbezésnek. Előadta, a pénzintézet részére összesen 1.697.007.-Ft-ot fizettek vissza, amelyből őt és az I. r. alperest személyenként 848.503.-Ft terheli. Ebből az összegből ő 657.174.-Ft-ot fizetett meg, tehát a különbözetként jelentkező 191.330.-Ft megfizetésére kötelezhető. A legkisebb árverési vételár felemelésére irányuló fellebbezése kapcsán arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság döntése alapján maximum 3.500.000.-Ft-hoz jutna, sőt, a végrehajtási költségek levonása után legfeljebb 3.000.000.-Ft állna rendelkezésre, hogy lakhatását megoldja. Álláspontja szerint a bíróságnak a legkisebb árverési vételárat olyan összegben kell meghatároznia, amelyből mindkét fél képes ingatlant vásárolni hitel igénybevétele mellett.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a legkisebb árverési vételár 14.750.000.-Ft-ra történő felemelését kérte annak kimondása mellett, hogy az ingatlan beköltözhetően kerül árverésre. Kérte továbbá az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását akként, hogy a felek költségeiket maguk viselik. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a legkisebb árverési vételárat indokolatlanul állapította meg az ingatlan lakott forgalmi értékéhez igazodóan, mivel az eljárás befejezése előtt már kijelentette, hogy árverési

- 6 -

értékesítés esetén hajlandó az ingatlan kiürítésére annak érdekében, hogy az a kedvezőbb, vagyis a beköltözhető forgalmi értéken kerüljön árverésre. Kiemelte, hogy a perben beszerzett szakértői vélemény szerinti lakott, illetve beköltözhető forgalmi érték nem tartalmazza a felek által használható, de tulajdonjogilag rendezetlen garázs használati jogának értékét. Ez az összeg a lakásingatlan forgalmi értékét 500.000-600.000.-Ft-tal növeli, és külön számítandó hozzá a lakás megállapított forgalmi értékéhez. Sérelmezte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését. Álláspontja szerint az a tény, hogy a közös tulajdon megszüntetése kérdésében a felperessel megállapodni nem tudtak, nem kizárólag az ő magatartására vezethető vissza. Értékelni kell azt a körülményt is, hogy a két gyermeket ő nevelte fel, valamint, hogy végül

a perben tudomásul vette az árverési értékesítést és vállalta a gyermekekkel történő kiköltözést. Erre tekintettel perköltség fizetésre kötelezést maga után vonó kizárólagos pervesztessége nem állapítható meg.

Az elsőfokú ítélet közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseit támadó fellebbezések alaposak, ezt meghaladóan mind a felperes, mind az I. r. alperes által benyújtott fellebbezés alaptalan.

A másodfokú tárgyaláson a felperes és az I. r. alperes egyezően kérték a legkisebb árverési vételár 14.750.000.-Ft-ban történő meghatározását, tekintettel arra, hogy az I. r. alperes vállalta, hogy az árverés sikere esetén családtagjaival együtt az ingatlanból kiköltözik. Az I. r. alperes nem vitatta azt a fellebbezési számítási módot, amely szerint a felperes lakástörlesztésekkel kapcsolatos, I. r. alperes felé fennálló tartozása 191.330.-Ft.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a perbeli lakásingatlanon fennálló közös tulajdon árverés útján történő megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseit a felperes és az I. r. alperes fellebbezése alapján részben a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A felperesnek és az I. r. alperesnek a másodfokú tárgyaláson tett fenti nyilatkozatai az ellenérdekű fél e tekintetben előterjesztett fellebbezésének elismerését jelenti, ezért az ítéletábra a másodfokú ítélet részletes indokolását erre vonatkozóan a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 221. § (2) bekezdése alapján mellőzte. (Alkalmazott jogszabályok: Ptk. 148. § (3) bekezdés, Csjt. 31. § (2)-(3) bekezdés).

A felperes alaptalanul **támadta** fellebbezésében az elsőfokú ítéletnek a megállapításra irányuló kereseti kérelmet elutasító rendelkezését az alábbiakra figyelemmel. A perben nem volt vitatott, hogy a garázsingatlanra vonatkozó - a felperes, az I. és a II. r. alperes, valamint a II. r. alperes házastársa között a lakás megvásárlásával egyidejűleg szóban kötött - megállapodás a II. r. alperes és házastársa részéről a használati jognak, valamint annak a jogosultságnak az átengedését, jelentette, hogy a tulajdoni viszonyok rendezésekor a felperes és az I. r. alperes jogosultak tulajdonjoguk ingatlan-nyilvántartási bejegyzését kérni, amely jogokért a felperes és az I. r. alperes 500.000.-Ft körüli ellenértéket fizettek. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ezt az ellenértéket a felperes és az I. r. alperes a közös tulajdonú ... lakásingatlan értékesítéséből befolyó összegből fedezték, továbbá, hogy az I. r.

- 7 -

Pf.II.20.338/2008/3. szám

alperes különvagyonon ráfordítása a közösen felvett pénzügyi hitel felhasználásával megtért. Az elsőfokú ítélet indokolásának erre vonatkozó megállapítását az I. r. alperes fellebbezésében nem támadta, az a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata pedig, miszerint különvagyonát használták fel a garázs megszerzéséhez, ellentmond annak a korábbi előadásának, amelynek értelmében azért illeti meg őt a lakásingatlan 9/16 tulajdoni illetősége, mert a lakás vételárának egy részét különvagyonából fizették ki. Tény, hogy a megállapodás létrejöttékor, illetve az ellenérték kiegyenlítésekor a felperes és az I. r. alperes házassági életközössége fennállt, ezért a Csjt. 27. § (1) bekezdése alapján - a fenti peradatokra is figyelemmel - az a megállapítás tehető, hogy a felperes és az I. r.

alperes a garázs használati jogának ellenértékét a házastársi közös vagyonból egyenlítették ki.

Nem vitatott, hogy a perbeli garázs tulajdoni helyzete rendezetlen. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a II. r. alperes és házastársa tulajdonjoguk ingatlan-nyilvántartási bejegyzése hiányában a garázs tulajdonosainak nem tekinthetők (Ptk. 117. § (3) bekezdés), ezért nem illette meg őket a Ptk. 112. § (1) bekezdése szerinti rendelkezési jog. Erre tekintettel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a garázs tulajdonjogát nem ruházhatták át érvényesen, továbbá, hogy - ettől függetlenül is - írásba foglalás hiányában (Ptk. 365. § (3) bekezdés) sem lehetne a Ptk. 217. § (1) bekezdése alapján a szerződést érvényesnek tekinteni. Érvénytelen szerződésre pedig a bíróság jogot nem alapíthat.

Helytállóan hivatkozott az I. r. alperes fellebbezésében arra, hogy a közös tulajdon megszüntetése iránti perekben az ítélet meghozatalakor irányadó, a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 10. számú állásfoglalása VI. g. pontja szerint a perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. Az ettől való eltérést csak valamely fél magatartása indokolhatja. Ezzel egyezően foglalt állást a PK. 10. számú állásfoglalás meghaladottá nyilvánításáról és a közös tulajdon megszüntetésének egyes kérdéseiről szóló, a Legfelsőbb Bíróság új iránymutatását tartalmazó 1/2008. (V. 19.) Polgári Kollégiumi Vélemény VIII. g. pontja. E rendelkezés indokát az adja, hogy bár a közös tulajdon megszüntetése mindegyik tulajdonostársnak érdeke, mégis inkább a pert megindító fél érdekét szolgálja. Ezért ha a perre egyik fél sem szolgáltatott okot a magatartásával, közöttük csak a felmerült szükséges kiadásokat kell megosztani, míg további saját költségeiket maguk viselik. A perbeli esetben azonban megállapítható, hogy a felperes évek óta próbálkozott a közös tulajdon megszüntetésével, de peren kívüli megállapodási kísérletei az alperes elzárkózása miatt eredményre nem vezettek, s a per elhúzódása is jelentős részben annak tudható be, hogy az alperes mindvégig ellenezte a közös tulajdon megszüntetését. Az a fellebbezési előadása, mely szerint utóbb már maga sem ellenezte a közös tulajdon árverés útján történő megszüntetését és vállalta az ingatlanból való kiköltözést annak sikere esetén, a periratokban nyomon nem követhető, ilyen nyilatkozatra legfeljebb a felek be nem csatolt, egymás közti levelezésében kerülhetett sor. Az I. r. alperes perköltség fizetési kötelezettségét azonban ez sem érintené, hiszen saját előadása szerint is ilyen tartalmú nyilatkozatot csak

- 8 -

közvetlenül az eljárás befejezése előtt tett, így az nem érinti a fentiekben írtakat. Ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan kötelezte az I. r. alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján perköltség viselésére.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A felperes és az I. r. alperes pervesztességének-pernyertességének aránya megközelítőleg azonosnak tekinthető, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

A felperes és az I. r. alperes egyaránt személyes költségmentesség kedvezményében részesült, erre tekintettel az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. §-a alapján, a 13. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel, a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A II. és a III. r. alpereseknek költsége nem merült fel a másodfokú eljárásban, ezért arról rendelkezni nem kellett.

S z e g e d, 2008. december 3.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró